

A woman is seen from behind, walking away on a sandy beach towards the ocean. She is wearing a red dress with a white floral pattern and a red shawl draped over her shoulders. Her hair is styled with large, colorful flowers. The sky is a warm, golden-orange color, suggesting a sunset or sunrise. The ocean is a vibrant blue-green. The entire scene is framed by a white, distressed border.

Suzanne Vermeer

GOUDKUST

Fleur staat op het punt om in Kroatië met haar grote liefde
te trouwen, maar dan wordt ze ontvoerd...

Over het boek

Ruim twee jaar geleden is Fleur voor de liefde naar Kroatië verhuisd. Nu Tibor haar ten huwelijk heeft gevraagd, is het sprookje compleet. Ze heeft haar drie beste vriendinnen Noa, Milou en Sanne uitgenodigd om alvast een paar dagen voor de bruiloft te komen en te genieten van het luxe leven aan de 'goudkust' van Kroatië. Maar langzaam beginnen ze aan de bedoelingen van Tibor te twijfelen. Waarom is hij zo vaak weg? Waarom wordt hij continu bijgestaan door twee bodyguards? Is dit echt Fleurs grote liefde? En dan wordt Fleur vlak voor de bruiloft opeens ontvoerd.

Over de auteur

Suzanne Vermeer is het pseudoniem van de in juni 2011 overleden auteur Paul Goeken. In overleg met zijn familie is besloten om de boeken van Suzanne Vermeer voort te zetten. Alle titels van Vermeer zijn in de bestsellerlijst verschenen en twee titels werden genomineerd voor de NS Publieksprijs.

Van dezelfde auteur

All-inclusive
De vlucht
Zomertijd
Cruise
Après-ski
De suite
Zwarte piste
Bella Italia
Noorderlicht
Bon Bini Beach
Het chalet
Route du soleil
Winterberg

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Suzanne Vermeer

Goudkust



A.W. Bruna Uitgevers

© 2014 Suzanne Vermeer
© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

Omslagbeeld

© ILina S / Getty Images

Omslagontwerp

Wil Immink Design

ISBN 978 94 005 0469 1

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

Fleur de Wit stond op het balkon dat grensde aan haar slaapkamer. Dromerig keek ze naar de azuurblauwe zee. De temperatuur was de dertig graden alweer gepasseerd. Dat was een van de dingen die ze zo fijn vond aan Kroatië, het stabiele weer. De zon scheen nagenoeg altijd en de warmte was droog en aangenaam. Niet te vergelijken met de broeierige klefheid in Nederland, áls het daar al eens mooi weer was.

De diamanten in haar verlovingsring schitterden in het zonlicht. Ze keek er tevreden naar. Haar vriendin Noa zou het protserig vinden, maar zij was dol op blingbling. Nog een paar uur en dan zouden haar vriendinnen landen op het vliegveld van Zagreb. De komende week zou ze met hen de laatste dagen van haar vrijgezellenbestaan vieren om vervolgens in het huwelijk te treden met Tibor.

In tegenstelling tot Nederland had ze haar vriendinnen wél ontzettend gemist. Verstandige en sportieve Noa, emotionele en mollige Sanne die elke gelegenheid aangreep om te kunnen troosteten en daarin absoluut geen maat wist te houden, en wispelturige en kleine Milou, die zichzelf steeds weer verloor in een andere alternatieve cursus om ‘dichter bij zichzelf te komen’.

‘Dichter bij de nullijn op je bankrekening,’ pareerde Noa dan. ‘Dat newagegedoe kost een hoop geld.’ Waarop Milou weer reageerde met de opmerking dat geld maar materie was en niet opwoog tegen de schat aan innerlijke wijsheid waar ze mee verrijkt werd. Fleur was benieuwd in welke materie

Milou zich op dit moment verdiepte. De laatste keer dat ze haar uitgebreid had gesproken was ze helemaal *into mindfulness* geweest en overwoog ze deel te nemen aan een mindfulnessweekend op de Veluwe, om aan haar ‘bewustwording’ te werken. Maar dat was alweer drie weken geleden. In drie weken tijd kon Milous wereld er weer compleet anders uitzien, wist Fleur inmiddels. Hoe dan ook, ze was op alle drie haar vriendinnen even dol, ook al waren ze alle vier totaal verschillende types. Dat was hun zwakte, maar ook hun kracht. Ze konden af en toe het bloed onder elkaars nagels vandaan halen, maar vulden elkaar ook feilloos aan. Zo werd haar eigen impulsiviteit, die haar nog weleens in de problemen bracht, door Noa’s doordachtheid vaak in goede banen geleid. Vaak, maar niet altijd, want het was Noa niet gelukt om haar van haar verhuizing naar Kroatië af te houden. De ongedwongen Sanne had genieten van het leven tot een kunst verheven en leerde Noa op dat gebied nog weleens een lesje. Noa gaf Sanne op haar beurt weer voedings- en bewegingsadviezen in haar eigen sportschool als de weegschaal echt te ver doorsloeg. Milou had door haar kleine postuur en grote ogen waarmee ze naïef de wereld inkeek een hoog knuffelgehalte dat bij de anderen appelleerde aan hun moedergevoelens. Milou wilde je beschermen tegen de grote boze buitenwereld omdat ze ontzettend beïnvloedbaar was en volledig door kon slaan als ze weer eens een nieuw ‘doel’ in haar leven had gevonden. Soms was ze ook onuitstaanbaar. Ze kon behoorlijk betweterig en eigenwijs zijn. Maar als ze je dan weer aankeek met die grote puppie-ogen, verdween alle irritatie als sneeuw voor de zon.

Ze waren alle vier opgegroeid in dezelfde straat in Den Haag en waren dagelijks buiten te vinden op het speelpleintje om de hoek. Hun jeugd hadden ze volop skeelerend, touwtjespringend en knikkerend doorgebracht. Sanne, die toen nog een normaal postuur had, kon toen prima meekomen met al

het geren en gevlieg. Feest was het als Milous vader hen op winderige dagen allemaal meenam in zijn oude stationwagon naar het Scheveningse strand om te gaan vliegeren. Fleur kon uren kijken naar de breedstaartvlieger die alle kleuren van de regenboog had. Later als ze groot was, wilde ze net zo vrij en zorgeloos zijn als die vlieger die sierlijk danste op de wind.

Noa refereerde nog weleens aan hun vliegermomenten als Milou weer in een alternatieve bui was. 'Op dat Scheveningse strand is de basis gelegd voor je zweverigheid, Lou, ik zweer het je.'

Toen Fleur zestien was, kreeg haar vader een baan in het zuiden van het land en verruilden ze Den Haag voor Geleen. Ze was ontroostbaar geweest dat ze zonder overleg uit haar vertrouwde omgeving en bij haar vriendinnen werd weggerukt. Ze kon niet aarden in Geleen en haatte het zelfs. Ze was eenzaam en hoorde nergens bij. In het begin belde ze dagelijks met haar vriendinnen, totdat haar ouders haar een belverbod oplegden wegens de torenhoge telefoonrekeningen. Ze ging over tot het schrijven van brieven tot ze er schrijfkrimp van kreeg. Noa, Sanne en Milou correspondeerden trouw terug en bewezen dat uit het oog niet uit het hart was. Hun enthousiaste verhalen over dagelijkse beslommeringen en gezamenlijke uitstapjes maakten het gemis nog groter. Ze trok zich nog verder in zichzelf terug en het contact met haar ouders verslechterde. En toen was daar Reggie met zijn charmante lach. Hij zag haar, deed moeite voor haar en overlaadde haar met complimentjes. Hij gaf haar het gevoel dat ze mooi en bijzonder was. Het was onmogelijk om niet smoorverliefd op hem te worden. Toen ze net met hem scharrelde had ze haar vriendinnen enthousiast over hem geschreven, maar ze hadden hem nooit ontmoet. Dolgraag wilden ze een foto van hem zien, maar Reggie wilde niet op de gevoelige plaat worden vastgelegd.

'Maak maar een mooi plaatje van me in je hoofd en in je

hart,' was zijn reactie als ze hem vroeg om met haar op de foto te gaan. Op een gegeven moment was ze gestopt het hem te vragen. Haar vriendinnen moesten het voorlopig doen met een omschrijving van haar vriendje. Als het echt serieus werd, zouden ze hem vanzelf een keer ontmoeten. Ook de uitnodigingen van haar ouders om hem mee naar huis te nemen zodat ze konden zien met wie hun dochter zoveel tijd doorbracht, negeerde Reggie stelselmatig. 'Ik heb niks te maken met je ouders of wie dan ook. Het gaat om jou en mij schatje, dat is alles wat telt. Qualitytime, weet je.'

Haar ouders waren allerm minst gelukkig met zijn weigering zich aan hen voor te stellen en verboden haar nog langer met hem om te gaan. Hevige ruzies waren het gevolg maar ze vertikte het contact met Reggie te verbreken. In de weekenden krom ze rond middernacht als haar ouders sliepen uit haar slaapkamerraam via het schuurtje met het platte dak naar beneden. Zo snel ze kon haastte ze zich een paar straten verder waar Reggie haar in zijn snelle Volkswagen Golf stond op te wachten. Meestal nam hij haar mee naar een discotheek waar ze de hele nacht dansten en veel te veel dronken. Haar schoolprestaties verslechterden dramatisch, maar het deed haar niet. Ze had Reggie en meer had ze niet nodig.

De kloof tussen haar en haar ouders werd groter en groter en toen Reggie haar op een gegeven moment vroeg om bij hem te komen wonen, pakte ze haar biezen en vertrok.

'Als je nu die deur achter je dichtgooit, hoef je niet meer terug te komen!' had haar vader gewaarschuwd. Ze had de deur dichtgegooid. Ergens had ze nog wel gehoopt dat haar vader haar achterna zou komen om haar tegen te houden, maar hij was net zo koppig als zij. Ze was bij Reggie in de auto gestapt en had niet meer achteromgekeken.

De hoeveelheid bezorgde telefoontjes en sms'jes van haar vriendinnen deed vermoeden dat haar moeder hen had gebeld. Haar standaardantwoord was dat ze gelukkig was en dat

het goed met haar ging. Dat was ook zo, tot die bewuste dag. Toen was Reggie met zijn voorstel gekomen en was de boel zo uit de hand gelopen dat er geen uitweg leek te zijn. Het werd van kwaad tot erger en voor ze het goed en wel doorhad, werkte ze in de avonduren en in de weekenden als callgirl en veranderde Reggie van haar vriendje in haar pooier.

Haar vriendinnen hadden er alles aan gedaan om het contact met haar in stand te houden en waren haar ondanks de summiere reacties van haar kant altijd trouw gebleven. Toen ze naar Reggie vroegen, zei ze dat de relatie over was en hij geen deel meer uitmaakte van haar leven. De waarheid durfde ze niet te vertellen. Ze schaamde zich te veel om haar vriendinnen deelgenoot te maken van de vreselijke tijd waar ze doorheen ging en ze geneerde zich voor wat ze was geworden. Een hoer tegen wil en dank. Contact met haar ouders was er nooit meer geweest. Maar toen was daar Tibor en die had alles wat krom was in haar leven recht gebreid. Ze was tweeëntwintig toen hij in haar leven kwam en ze waren nu zeven jaar samen. Ze had hem in een club leren kennen en was als een blok voor hem gevallen, althans dat was wat ze haar vriendinnen had wijsgemaakt. Dat ze hem eeuwig dankbaar was omdat hij haar had bevrijd van Reggie had ze hun niet verteld. Zij wisten niet beter dan dat Reggie al tijden uit haar leven was.

Vanaf het moment dat ze een relatie kreeg met Tibor en weer eigen woonruimte had, haalde ze de band met haar vriendinnen aan. In de jaren dat Reggie haar domineerde en gebruikte voor zijn eigen gewin, had ze geen sociale contacten gehad, laat staan nieuwe vrienden gemaakt. Noa, Milou en Sanne waren het enige wat ze had. Ze zocht zelf weer regelmatig contact met hen en stelde voor elkaar vaker te zien. Het werd een heilige afspraak elkaar in ieder geval vier keer per jaar te ontmoeten. Ieder van hen organiseerde een keer per jaar een etentje waarbij ze ouderwets konden bijpraten.

Men not allowed. Dat hadden ze al die jaren volgehouden, totdat Fleur twee jaar geleden de code brak. Na vijf jaar voelde ze zich veilig en zeker genoeg om de grote sprong te wagen om bij Tibor te gaan wonen. Ze vertrok naar Kroatië. Op dat moment hadden haar vriendinnen hem pas één keer kort ontmoet.

Het leven met Tibor beviel Fleur goed. Ze vond hem knap, stoer en spannend. Ze hield van zijn strakke kaaklijn en zijn gemillimeterde haar en keek graag in zijn mysterieuze donkere ogen die nooit te veel prijsgaven. Als de term pokerface op iemand van toepassing was, dan wel op Tibor. Het had haar jaren gekost voordat ze hem een beetje kon 'lezen'. Hij was als een puzzel waar ze telkens weer een stukje verder mee kwam. Zijn dominante, jaloerse trekjes en bezitterigheid, waar veel vrouwen juist een hekel aan zouden hebben, vond zij prettig. Het gaf haar het gevoel dat ze bijzonder en onmisbaar was, een gevoel waar ze haar hele leven al naar op zoek was. Reggie had haar dat gevoel in het begin ook gegeven, maar dat was allemaal berekenend en vooropgezet geweest om haar zover te krijgen hem te 'helpen'. Bij Tibor lag het anders, hij was oprecht. Als Tibor zijn gespierde armen om haar heen sloeg verdween de buitenwereld met al zijn problemen in het niets. Dan was ze veilig en kon haar niets gebeuren. Bijkomend voordeel was Tibors ruime portemonnee die het mogelijk maakte om zich in de mooiste kleren te hullen en de nieuwste gadgets aan te schaffen. Ze wist natuurlijk dat geld niet het belangrijkste was in het leven, maar het was wel verdomde handig en maakte het dagelijkse bestaan een stuk aangenamer.

Ze leefde in een soort gouden kooi en accepteerde dat. Het was de prijs die ze betaalde als ze onderdeel van Tibors leven wilde uitmaken. De eenzaamheid die dat met zich meebracht, nam ze op de koop toe. Tibor probeerde zo veel mogelijk bij

haar te zijn als hij niet in Club Boa of cocktailbar Jungle was voor zaken. Deze populaire uitgaansgelegenheden op het eiland Krk waren sinds vijf jaar zijn eigendom. Ze kwam er graag en kon niet wachten om haar vriendinnen er mee naartoe te nemen en los te gaan op de dansvloer.

Een halfjaar geleden had Tibor haar onverwachts ten huwelijk gevraagd op de meest romantische manier die ze kon verzinnen. Hij had haar meegevoerd naar zijn luxe jacht en ze waren naar een van de tientallen onbewoonde eilandjes gevaren die deel uitmaakten van Nationaal Park Kornati. Het was gelegen in de Adriatische Zee voor de kust van centraal Dalmatië, ten zuiden van de stad Zadar. Tibors 'klusjesmannen' Dorba en Branco bestuurden de boot en zorgden dat ze niets tekortkwamen. Ze was het inmiddels gewend dat de mannen Tibor als een schaduw volgden en had zich erbij neergelegd.

Vlak voor het eiland waren drie dolfinnen opgedoken die met grote snelheid voor de boot uit zwommen richting de kust. Fleur had haar ogen uitgekeken. Aangekomen bij het eiland hadden Dorba en Branco de boot afgemeerd en hen aan wal geholpen. Vervolgens hadden ze zich discreet teruggetrokken op het jacht terwijl zij met Tibor hand in hand het eiland op liep. Na een korte wandeling had ze een kreet geslaakt van verbazing. Midden tussen de kleurrijke bloemen stond een met roze rozen behangen prieeltje met daarin een gedekte tafel voor twee personen. Roze was van kinds af aan al haar lievelingskleur geweest. Een ober in wit pak stond klaar met een fles roze champagne en op een teken van Tibor schonk hij de glazen vol.

'Wat is dit nou?' had ze gestameld. Tibor had mysterieus geglimlacht en haar begeleid naar haar stoel. Hij pakte beide gevulde glazen en gaf er een aan haar. Hij tikte zijn glas tegen het hare en nam een slok. Ze volgde zijn voorbeeld terwijl ze hem verwachtingsvol aankeek. Nog steeds had hij geen

woord gezegd. Weer een hoofdknik naar de ober en de man zette een royale inktvissalade en een mandje brood op tafel. Hij schepte hun beiden een portie op en trok zich weer terug.

‘Tib, wat is dit allemaal?’

‘Eet,’ was het enige wat hij zei. ‘En geniet.’ Ze gehoorzaamde en nam tussendoor een paar flinke slokken van haar champagne. Ook bij het hoofdgerecht bleef het stil. Ze begon wat geïrriteerd te raken. Ze hield niet van lange stiltes. Dat vond ze ongemakkelijk.

Het toetje bestond uit een flensje met Nutella, een nage-recht dat je overal in Kroatië kon krijgen en dat een van haar favorieten was geworden. Ze sneed een stuk van de opgerolde pannenkoek af en stopte het in haar mond. Toen ze begon met kauwen beet ze haar tanden bijna stuk op iets hards. ‘Shit,’ riep ze uit terwijl ze de hap op haar bord spuugde. Tibor had nog steeds die stomme grijns op zijn gezicht. ‘Wat lach je nou, ik bijt mijn gebit bijna in tweeën!’

‘Waarop dan?’ was zijn enige reactie. Ze schoof haar bord van zich af. ‘Weet ik veel.’

‘Kijk eens goed.’ Ze trok het bord weer naar zich toe en viel even volledig stil. In de uitgespuugde hap zat een ring. Tibor wenkte de ober die de ring schoonpoetste en hem aan Tibor gaf. Nu pas zag ze hoe mooi hij was. De ring was van rosé-kleurig goud en ingelegd met drie grote diamanten. Het ding moest een fortuin gekost hebben. Tibor ging door zijn knieën en pakte haar hand. Zijn stem trilde licht en zijn handen, die anders altijd zacht en glad aanvoelden, waren klam. ‘Lieve Fleur, wil je met me trouwen?’ Geen ellenlange teksten maar lekker to the point, zoals Tibor was. Hij keek haar gespannen aan. Haar ogen sprongen vol tranen.

‘O Tibor. Ja, ik wil heel graag met je trouwen.’ Voorzichtig schoof hij de ring aan haar vinger en kwam overeind. Tibor trok haar van haar stoel en sloeg zijn armen om haar heen. Ze beantwoordde zijn omhelzing en duwde zichzelf stevig tegen

hem aan. Ze waande zich in een special van *All You Need Is Love*.

Weer zwegen ze allebei, maar deze keer was de stilte anders. Woorden zouden afbreuk doen aan het gelukzalige moment waar ze allebei in opgingen. Voor even dacht Fleur er niet aan dat hij de laatste tijd zo gespannen leek en minder vaak thuis was.

Fleur staakte haar mijmeringen en keek op haar nieuwe stalen Rolex met roze wijzerplaat. Ze was zo blij geweest toen Tibor hem vorige week aan haar cadeau gaf. Er ging een zenuwenkriebel door haar buik. Over twintig minuten zouden haar vriendinnen opstijgen van Schiphol en na een kleine twee uur vliegen op Zagreb landen. Dorba en Branco zouden nu toch echt moeten vertrekken om ze op tijd op te halen in Zagreb. Het was toch nog ruim twee uur rijden naar de luchthaven. Tot haar opluchting hoorde ze beneden op het terrein rond de villa een motor van een auto starten. Aan het zware geluid te horen was het de Mercedes 4x4 die Tibor onlangs had gekocht. Haar vermoeden werd al snel bevestigd toen de robuuste zwarte auto door het elektrische toegangshek schoot en het terrein verliet.

Ze draaide zich om en liep naar binnen. Ze had nog ruim de tijd voor een uitgebreide badsessie met bijbehorende scrubbeurt. Maar eerst zou ze een bezoekje brengen aan haar *walk-in closet* die vele malen groter was dan de slaapkamer die ze als kind had gehad. De gedachte aan haar kinderkamer bracht herinneringen boven aan haar ouders met wie ze geen contact meer had. Flarden uit haar puberteit schoten door haar hoofd. Ze probeerde ze te verdringen. Maar de pijn van gebeurtenissen die levensbepalend waren geweest en haar wegen op hadden geduwd die ze eigenlijk nooit had willen bewandelen, liet zich niet zomaar wegsturen. Het had haar een onverschilligheid gegeven die ze nooit had gehad. Ze leg-

de haar hand op haar maag in de hoop dat de knoop die zich daar had gevormd zou verdwijnen. Vroeger was een gepasseerd station. Ze concentreerde zich op de overvloed aan jurken die geselecteerd op kleur aan hangers hingen. Ze moest er straks perfect uitzien zodat haar vriendinnen zouden zien hoe gelukkig ze was. Want dat was ze, volmaakt gelukkig met haar aanstaande man en haar nieuwe thuisland waar de zon altijd scheen.